

„Azután egy nap hirtelen megértettem: azért veszítjük el a számunkra fontos embereket, hogy jobban megbecsüljük azokat, akik még megvannak.
Nincs más magyarázat.
Különben Isten szadista állat lenne.”

Jodi Picoult: Apró csodák

Jodi Picoult könyveit azért szeretik az olvasók, mert érzékeny témákról ír. Kíváncsian vártuk, vajon új könyve milyen társadalmi problémát feszeget?

Nos, aki szereti a könyveit, nem fog csalódnni.

Ruth, a főszereplő diplomás ápolónő egy kis kórházban. Szüléseknél segédkezik, az újszülötteket és az anyukákat gondozza. Mindenki elismeri tudását, megbízhatóságát. Ám egyszer szörnyű tragédia történik, egy kisbaba meghal. Vajon senki sem menthette volna meg a csecsemőt? Felelős-e Ruth a csöppség haláláért?

Egyszerű eldönteni? Lehet. Ám Ruth afroamerikai, míg a kisfiú szülei a fehérek felsőbbrendűségét hirdető csoport oszlopos tagjai.

Hm.

A két család élete egyik pillanatról a másikra felborul.

„Mindenkinél ez van. Elvonjuk a figyelmünket az idő múlásáról. Beletemetkezünk a munkánkba. Távol tartjuk a kártevőket a palántáinktól. Feltöltjük a benzintankunkat és az egyenlegünket, elvégezzük a nagybevásárlást, hogy a felszínen minden hét egyformának tűnjék. Azután egy nap körbenézünk, és kiderül, hogy a kicsikénből férfi lett. Belenézünk a tükörbe, és ősz hajszálakat látunk. Rájövünk, hogy kevesebb van hátra, mint amennyit eddig élünk. S akkor arra gondolunk: *Hogy történhetett meg ilyen gyorsan? Tegnap még ki se szolgáltak a kocsmában. Tegnap még pelenkáztam a fiamat. Tegnap még fiatal voltam.*

Amint beüt a felismerés, pörögni kezd a számláló. *Mennyi időm maradt? Mennyi mindent zsúfolhatok bele?*

Némelyeket a felismerés új irányba terel: elutaznak Tibetbe, megtanulnak szobrászkodni, ejtőernyőznek. Próbálnak úgy tenni, mintha nem közelegne a vég.

Mások meg csak tovább töltögetik a tankjaikat és az egyenlegeiket, tovább végzik a nagybevásárlást – ha az ember leszegett fejjel halad az úton, nem nagyon izgatja, mikor jön a szakadék.

Vannak, akik sosem tanulnak.

És vannak, akik korábban tanulnak másoknál.”

Kennedy, az ügyvéd így nőtt fel: „Anyám, aki Észak-Karolina előkelő köreiből nevelkedett, meggyőződéssel vallja, hogy nincs semmi, amin egy tyúkszemtapasz és egy kis szemhéjfesték nem segítene.”

Azt hiszem, ennél most nagyobb a baj. ☹

Ügyvéd, ügyész, bíró, az esküdtek mind azon vannak, hogy kiderüljön az igazság. Hogy mindenki megnyugvást nyerjen. Hogy ne úgy éljenek, mint Ruth kolléganője: „Azok közé tartozik, akiknek az élet csupán átmeneti nyugalom két válsághelyzet között.”

Van-e megnyugvás egy ilyen válsághelyzet után?

Érdemes elolvasni. Bár messze élünk a regény helyszínétől, az eltérő világnézet miatt mifelénk is bőven akad probléma.

Szigligeti Zsuzsanna